

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: **Állami és városi segítséget a mentőknek**

Forrás:

Uj Nemzet

Br.

1920. 11. 27.

(Helv)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

614.883

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapest főváros háziyomdája 1919.

Állami és városi segítséget a mentőknek

Teljesen lerongyolódott az intézmény — Hiányos a felszerelés — Lóállomány négy kiérdemesült állat

Számtalan panasz hangzott el éppen a közel múltban a nagyközönség részéről, hogy hiába hívják a mentőket, lassan jönnek, későn érkeznek a beteghez vagy a szerencsétlenhez. Nem tudnak a kellő időben első segítyt nyújtani s így rendszerint csak a beájlott halált tudják konstatálni. Az utcán poroszkáló beteg lovaktól vont, törtablakú régidivatú mentőszekerekkel hordozzák az élet halál közt lebegőket. Felkerestük tehát a mentőket, hogy tájékozódjunk, kinek a hibájából eredhetnek a mulasztások.

A Markó-utcai épület balszárnyán, a föld szinten van az ügyeletesszoba. Három fiatal orvos találtunk bent, kik állandóan a telefontól ülnek s munkára készen várják a szerencsétlenek hívó szavát.

— Sok itt a baj, kérem, — panaszzolják. — Nincs kocsink, nincs ló, nincs felszerelés, nincs autó, nincs benzin.

Hát akkor ugyan mi lehet? Mert a főváros föl bizony vajmi kevés segítséget kapnak a mentők: Naponként három pár lovat, — olyan vérszemeteskoesi elé való. Erről azonnal meg is győződünk. Es még kapnak pár korona segítyt is. Az udvaron egy-két kocsis és beteghordó lézeng.

— Voltak lovaink, most is van két pár öreg kancánk az istállóban, — úgy látszik, vizsgáltni akar egy idősebb főkoeshajtó, — de ezeket már nem használjuk. Eleget jártak vagy husz évig.

Felkerestük ezután Kovách Aladár dr. igazgató-főorvost és kérdést intéztünk hozzá, vajjon mi okozhatja a mentők jelenlegi sanyaru helyzetét.

— A proletárdiktatura alatt csak személyi kiadásokra hárommilliót költöttek az „elytársak”, — mondja Kovách igazgató. — Mesébe illő szeretlen pazarlásokat vittek

véghez. Ennek következtében a diktatura bukása óta bizony elapos nehézségekkel küzdünk. Nincs kellő felszerelésünk, ami volt, elfogyott. Autóinkat nem használhatjuk benzinhiány miatt, de azért így is naponként 40-50 esetben nyújtunk első segítséget. Mert bizony jelenleg minden támasz nélkül állunk. Az idei szezonban körbejött akadályok miatt a szilveszteri gyűjtésünk is elmaradt. A kiadások ellenben megszázszorozódtak. Vannak ugyan jószívű adakozóink, kik ideig-óráig segítenek, de ez elenyésző csekélység. Kénytelenek voltunk. — folytatja Kovách dr. igazgató, — a üze-

teseket is leszállítani. Egy főorvosunk, aki huszonhárom éve van a mentőknel, naponként délután kettőtől-ötig teljesít szolgálatot, havonként 500 koronát kap. A segédorvosok, akik viszont minden másnap teljesítenek 24 óras szolgálatot, 700 koronát kapnak havonként. De ez azután a maximális fizetés. A külföld még a háboru alatt oldotta meg ezt a nagyfontosságú problémát, mert tudnivaló, mindnyájunkat érhet baleset. Most nálunk is tervbe van véve egy nagyobb akció, melyet úgy a kormány, mint a főváros bevonásával szeretnénk megvalósítani. Mi fölünk telhetőleg dolgozzunk. Ami fennakadás van, csak a hiányos felszerelésnek tudható be.

— De mi tulajdonképen a szegények, a nyomorgó szerencsétlenek hamupipókéi vagyunk, — mondja bucsuzásul Sebők dr. főorvos, ki már 22 év óta szolgálja a mentőket. Mi szeretjük s nem is hagyjuk el őket. Fenntartjuk irányukban állandó szeretetünket, bármilyen nehézségek dacára is, mert — ismétlem — mi a szerencsétlenekért vagyunk, kiket valami baleset ér és nekünk elég a szerencsétlennek egy halás tekintete. Minket ez minden anyagiakért kárpótol.